

7

மறுமலர்ச்சி

50
ச
5
ம்

யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு

ஓர் குதூகலச் செய்தி!

சங்கானையில்

“பாக்கிய லட்சுமி”

=== பேசும் படமாளிகை ===

தீபாவளித் தினத்தன்று
ஆரம்பமாசுவீட்டது.

*

ஸ்ரீ K. கனகரத்தினம் அவர்கள்

(Retired Auditor General.)

திறந்து வைத்தார்

*

ஏராளமான போது ஜனங்கள்

பேராதரவு அளிக்கிறார்கள்

26-10-46 தொடக்கம்

ஜகதலப்பிரதாபன்

என்னும் தமிழ்ப்படம் காட்டப்படுகிறது.

Prop: ப. மு. நடராசா.

மு கத் து வர் ம்

இலங்கையின் ஒவ்வொரு தனி மனிதனையும் இன்றைய 'வேலை நிறுத்தங்கள்' வெகு தூரம் பாதித்துள்ளன. 'மறுமலர்ச்சி' கூட அதன் பலனை அனுபவித்துவிட்டது. வேலை நிறுத்தத்தால் ஏற்பட்ட சில அசௌகரியங்களினால் இந்த இதழ் சிறிது தாமதமாகி வெளிவருகிறது. ஆனால் இதற்காக நமது கோபத்தை தொழிலாளரினமீது செலுத்த வேண்டுமென்று நாம் விரும்பவில்லை. தொழிலாளர்கள் ஒழுங்கான முறையில் போராடி, தங்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளை பெறவேண்டுமென்பதே நமது ஆவல்.

இந்த இதழில் எழுதியவர்கள்:

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், இரட்டையர்கள், சித்தப்பா, வரதர், ரா. க., கு. பெரியதம்பி, யாழ்ப்பாணன், பொ. கதிராயித் தேவி, சோக்கன்.

அடுத்த இதழ் பல புதிய மாற்றங்களுடனும், சிறப்புகளுடனும் வெளிவருமென்பதை இப்போதே துணிந்து சொல்லிவிடுகிறோம்.

T. N. LINGAM & SON.

Dealers in :-

Spare Parts, Accessories,
Motor Vehicles, Bicycles, Tyres,
&
Electrical Contractors.

K. K. S. Road,
JAFFNA.

"Phone: 108"

தமிழுக்கு ரோம லிபி

நல்லூர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

ஐரோப்பாவின் லிபிகளும் தமிழ் லிபியோடு வடமொழி யாதிய இந்திய லிபிகளும் ஒரே ஆதிச் சித்திர லிபியில் (வடிவெழுத்தில்) இருந்து எழுந்தன என்பது இக்காலம் ஆராய்ச்சியாளருக்கெல்லாம் ஒத்தது ணி பு. ரோம லிபிக்கு மூலம் கிரேக்க லிபி. அடிப்படையான ஆதிவடிவெழுத்திலிருந்து ஐரோப்பியர் முதலானவர்கள் தங்கள் லிபியையும், இந்தியா தங்கள் லிபியையும் தனித்தனியே தத்தமது மொழிக்கு வேண்டிய ஒலிகளைக் குறிக்க வழிப்படுத்திக்கொண்டார்கள். ஐரோப்பிய மொழிகளின் சில ஒலிகளைக் குறிக்க தமிழில் எழுத்திலை. அவ்வாறே, தமிழின் சில ஒலிகளைக் குறிக்க இத்தாலியம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகளில் எழுத்திலை. ஆகவே, ரோம லிபியைத் தமிழுக்கு வழங்குவதனால் கிடைக்கும் பயன் என்ன?

எழுத்துச் சுருக்கமா? தமிழில் ஒரே குறியால் வரைகிற உயிர்மெய்யை, ரோம லிபியில், மெய்வேறு உயிர்வேறாக வரையவேண்டுமெனில் எழுத்துச் சுருக்கம் ஏற்படாது, ரோம லிபியிலுள்ள சில ஒலிகளுக்குத் தமிழிற் குறியிலை என்பதா? அப்படியே சில தமிழ் ஒலிகளுக்கு ரோம லிபியிற் குறியிலை என்று காண்க.

ரோம லிபியில் இருபத்தாறு எழுத்துக்கள் மட்டும் படிக்க

வேண்டிவரும்; தமிழில் இருநூற்றுக்குமேற்படிக்கவேண்டுமே என்றால், உயிர்மெய்க் குறிகளை ஒன்றாய் எழுதும் சௌகரியம் இந்தக் கஷ்டத்திற்குப் போதிய பலனை அளிக்கின்றது.

தமிழை ரோம லிபியில் எழுதி ஒருவனை வாசிக்க விட்டால், அவன் தமிழையல்ல, வேறேதோ காட்டுமிராண்டிப் பாஷையை வாசிப்பது போலத் தொனிக்கும்; இங்கிலிஷ் உச்சரிப்பைத் தமிழ் மூலமாய்ப் படித்தவர்கள் பேசுகிற இங்கிலிஷ் போலல்ல; அதிலும் கேடாயிருக்கும்.

இனி, பழைய நூற்தொகுதி மிகவில்லாத ஒரு பாஷையாளர் ரோம லிபியை மேற்கொண்டு அதிற் தமது புது நூல்களை எழுதுவதென்றால் ஒருவாறு ஒக்கும். நம்மவர்கள் தமிழுக்கு மேற்கொண்டால், நமது பெருந்தொகையான இதிகாச புராண இலக்கிய இலக்கண நூல்களையும் அப்புது லிபியில் மாற்றி அச்சிட யாராவது வெளிப்படுவார்களா? வெளிப்படாவிடில், ரோம லிபியாளத் தமிழருக்கு அந்நூல்கள் முழுதும் பூட்டி வைத்த பொக்கிசங்களாகி விடுமே!

2

இரட்டையர்கள்.

தமிழின் வளர்ச்சிக்கு அதன் வரிவடிவம் உதவி செய்யவேண்டுமென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால், ரோமன் லிபியை கையாள்வதை எதிர்க்கிறோம்!

தமிழ்க்கென்று பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஒரு தனியுருவம்-வரிவடிவும் - இருந்து வருகிறது. அது நமக்குத் திருப்தியளிக்க வில்லை என்ற காரணத்தாலோ அன்றி, பிற பாஷையாளரும் தமிழை விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும்-விரும்பிக் கற்கவேண்டுமென்ற காரணத்தாலோ, ரோமன் லீபியை எடுத்தாளலாம் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அவர்களது முயற்சி 'தலையைச் சுற்றி மூக்கைத் தொடும்' முறையாக இருப்பதோடு, அனுபவ சாத்தியமற்றதாகவும் நமக்குப் படுகிறது.

தமிழ்ப் பெண்ணுக்கு ஆங்கில முறையில் அல்லது ஆங்கிலப் பெண்ணுக்குத் தமிழ் முறையில் உடை உடுத்திப் பார்த்தால், எவ்வளவு அநாகரிகமாயும் அவலட்சணமாயும் தோன்றுமோ, அவ்விதமே ரோமன்லீபியில் தமிழை எழுத முற்படுவதும் இருக்கும்.

இன்னுமொன்று. எத்தனையோ ஆயிரக் கணக்கான பழந் தமிழ்ச் சுவடிகள் நாளாவட்டத்தில் கவனிப்பாரற்று அழிந் தொழியவும் கூடும். ஏனென்றால், இப்பொழுது திருக்கும் தமிழ் நூல்களையெல்லாம், ரோமன்லீபிக்கு மாற்றுவது கஷ்டமாதலின், வழமையான வரிவடிவில் இருப்பவற்றை வருங்காலச் சந்ததிகள் விளங்கிக்கொள்ளமாட்டாது இடர்ப்படுவர், பழைய சிலாசாசனங்களை வாசிப்பதற்கு இப்பொழுது கஷ்டப்படுவதுபோல. ஆதலால், பழந்தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சி மங்கும்!

மற்றுமொன்று: தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் எழுத்துக்களுக்கு இடத்துக்கிடம் வெவ்வேறு விதமான

உச்சரிப்புகள் உண்டு. இந்த வேறுபாடுகள் வாய்ப் பேச்சிலே லேதான். எழுத்திலே இவ் வேற்றுமைகள் பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை. ரோமன்லீபி நடைமுறையில் வந்தால், ஒவ்வொருவரும் தத்தமது உச்சரிப்பை நிலைநாட்டத் தொடங்குவர். உதாரணமாக பிறகு என்ற சொல்லை piRaku, piRahu, piRagu என்றெல்லாம் எழுதுவர். இக்குழப்பத்தைச் சென்ற வைகாசி மாதச் 'சக்தி'யிலேயே காண முடிகிறது! புதுவரி முகப்பிலும், பெயர்களின் முதலிலும் பெரிய (Capital) எழுத்துக்களையே போடுகிற ஆங்கிலவழக்கத்துக்கு விரோதமாக தமிழில் ரோமன் லீபியைக் கையாளவேண்டியும் இருக்கும். உதாரணமாகக் 'கம்பன்' என்பது 'kampan' என வருகிறதே. நடராஜா என்பதை எழுதும்போது பெரிய 'N'ஐ உபயோகித்தால் ண்டராஜா என உச்சரிக்கப்படுமே! ஆகவே, தமிழ்க்குமட்டுமன்றி அன்னிய பாஷையாளருக்கும் இந்தமுறை பெரிய சிக்கல்களை உண்டாக்கிவிடும்.

இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து தான், "ரோமன் லீபியைக் கொண்டு வந்து புகுத்துவது சரியன்று. அதனை மக்கள் ஆதரிக்கவும் மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு உண்மையான விழிப்பு ஏற்படும்போது, வேண்டாதபடி புகுத்தப்பட்டிருக்கும் அனைத்தையும் உதறித் தள்ளிவிடுவார்கள்" - என்று காந்தியடிகள் கூறியிருக்கிறார்.

ஆகவே, ரோமன் லீபி முயற்சியைக் கைவிட்டு, தமிழ் வரிவடிவேயே சில ஆக்க வேலைகளைச் செய்வதுதான் நல்லது.

படி த்குய் பார்த்துது

தென்றல். மாதம் ஒரு புத்தகம். பதிப்பாசிரியர்: குயிலன். காரியாலயம்: தியாகராய நகர், சென்னை 17. யாழ்ப்பாணத்தில்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, பெரியகடை. விலை 50 சதம்.

‘மாதம் ஒரு புத்தக’ங்களின் எண்ணிக்கை மின்னல் வேகத்தில் அதிகரித்து வருகிறது! ஆயினும் அவற்றில் பல அழகாகவும் நல்ல விஷயங்களோடும் வெளிவருகின்றன. இது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம். தென்றலின் இரண்டாவது தொகுப்பு பார்வைக்கு வந்தது. இத் தொகுப்பிலே நாமக்கல் கவிஞரின் ‘தென்றல்’ மணம் வீசுகிறது. முருகு சுப்பிரமணியம் கவித்தொகைப் பாட்டினால் களியுறுத்துகிறார். மற்றும் போ. குருசாமி, ரா. வீழிநாதன், எம். எஸ். கமலா முதலியோரின் படைப்புச் சுவைக்கத்தக்கவை. இவற்றைவிட, குயிலனின் ‘சிதைந்த குறிப்பு’ளும் ரஸமாயிருக்கிறது.

‘எழுதுவோர் தொகை’ என்ற கடலிலிருந்து சிறந்த முத்துக்களைக் கொணர்ந்து தருவதே இத் தென்றலின் நோக்கமாம். நடுவில் படங்களுக்கெனச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள நாலுபக்கங்களுக்காக, ‘படக்கட’லையும் ஆராயும்படி சிபார்சு செய்கிறோம்!

சரித்திர பட்டம். ஐந்தாம்வகுப்புக்குரியது. [ஆக்கியோன்: ச. ஜெயவீரசிங்கம், B. A. Hons, சரித்திர ஆசிரியர், இந்துக்கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம். விலை ரூபா 1-50]

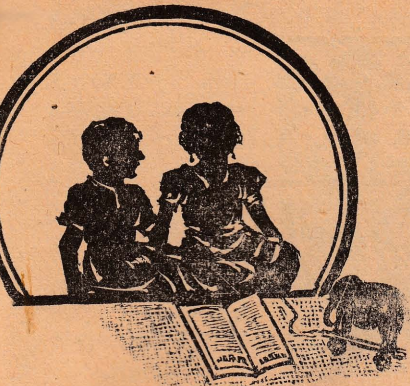
வித்தியா பகுதியாரின் பாடத்திட்டத்திற்கமைய எழுதப்பட்ட இப்புத்தகம், ஐந்தாம் வகுப்புப் பரீட்சைக்கு ஆயத்தம் செய்யும் மாணவர்க்கும் ஆசிரியர்க்கும் பெரிதும் உபயோகமானது. ஒவ்வொரு பாடத்திலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அப்பியாசவினாக்கள், மாணவரின் தேர்ச்சிக்கு மிக உதவும்.

கட்டுக் கதைகள் நீக்கப்பட்டு, உண்மையான சரித்திரத்தை இலகுவான நடையில் எழுதப்பட்ட இந்நூலை வித்தியாதிகாரி அங்கீகரிக்கிறார். ஆசிரியர்களும் அங்கீகரிப்பார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை.

மின்னல். [பதிப்பாசிரியர்: ம. ரா. சுப்பிரமணியன். கிடைக்குமிடம்: பெரியகடை வீதி, திருச்சி.]

இந்த ‘மாதம் ஒரு புத்தக’த்தின் மூன்றாவது வெளியீட்டில் ‘பாசதி பரம்பரை’யை ஸ்ரீதிரிலோக சீதாராம் விமர்சன முறையில் நன்கு ஆராய்ந்திருக்கிறார். இந்தக் கட்டுரை புத்தகத்துக்கு உயர்வளிக்கிறது. ‘கலைவாணன்’ ‘சோமு’ ஆகியவர்களின் கவிதைகளும் ஒளிதட்டுகின்றன. கட்டுரைகளையும், பலசிறு கதைகளையும் தாங்கியுள்ள இப்புத்தகத்தில் ‘சரித்திரம்’ ‘இலக்கியம்’ என்றும் பகுதி பிரித்திருக்கிறார்கள். கட்டுரைகளையும் சிறுகதைகளையும் ‘இலக்கிய’த்தில் சேர்க்கப்பதிப்பாசிரியர் விரும்பவில்லையோ? அழகிய முகப்புப்படத்துடன் 56 பக்கங்கள் கொண்ட இப்புத்தகத்துக்கு 50 சதம் கொடுத்துப் படிக்கலாம்.

‘ஒப்பாரிச் சுப்பி’

ஒரு ஊரில் ஒரு இராசா இருந்தார். அவரிடம் ஒரு அழகான ‘பஞ்சகல்யாணி’க் குதிரை இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் இராசா பஞ்சகல்யாணியில் ஏறிச் சவாரி செய்வார். குழந்தைகளுக்கு ‘உப்புக்காவும்’ போது உண்டாகும் குதூகலம், இராசாவுக்கும் அப்பொழுது இருக்கும்!

ஒருநாள் இராசா, தன்னை மறந்து நெடுந்தூரம் போய் விட்டார். பொழுதும் படுகிறது. மழையும் சாடையாகத் தூறிக்கொண்டேயிருக்கிறது. வந்தவழியே திரும்பிப் போனால் நேரம் எடுக்கும். ஆகவே, நெல்வயலுக்கடாகப் போகும் ஒரு குறுக்குப் பாதையில் குதிரையைத் தட்டி விட்டார்.

குதிரை வரம்பு வழியே வேகமாக வந்தது. வரம்பு மழை காரணமாகச் சேறாயிருந்தது. ஒரு முடக்கில் திரும்புகிறபோது கால் சறுக்கிற் குதிரை சாய்ந்தது. இராசா குதித்து விட்டார்.

குதிரை விழுந்த இடம் பெரிய பள்ளம். தண்ணீர் தேங்கிக் கிடந்தது. மூச்செடுக்கமுடியாமல் அது மூழ்கி இறந்தது. இராசா, மிகவும் துக்கத்தோடு ஒரு குடியானவனின் உதவியால் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஏதோ தனது சொந்தப்பிள்ளை இறந்தது போல அவர் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

மறுநாள் விடிந்தது. பஞ்சகல்யாணியின் சவம் இராசா வீட்டு முற்றத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த ஊரார் யாவரையும் ஒப்பாரி வைத்து அழும்படி கட்டளை இட்டிருந்தார் இராசா.

சனங்களெல்லாரும் திரள் திரளாக வந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் செத்தப்போன தங்கள் தங்கள் சொந்தக்காரரை நினைத்து ஒப்பாரி சொன்னார்கள். அவர்களின் அழுகையைக் கேட்கக் கேட்க இராசாவுக்கு அலுப்பு ஏறியது.

கடைசியாக, ஒரு பாட்டிக் கிழவி வந்தாள். தூரத்தில் வரும்போதே, “துஞ்ச முந்தி வந்தனில்லை...” என்று பெரும் சத்தம் வைக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அந்த ஊரில் அவளை ‘ஒப்பாரிச் சுப்பி’ என்று அழைப்பார்கள்! பேர் பெற்ற ஒப்பாரிச் சுப்பிக்கா இந்த இராசாவின் கவலையைத் தீர்க்கத் தெரியாது?

“நமுகு நமுகு என்று தின்னுமாம் குதிரை; நாயனை எத்திக் கொண்டு ஒடுமாம் குதிரை; சேத்தூர் வரம்பிலே செத்தே கிடந்தது” என்று அவள் நீட்டி முழக்கி ஒப்பாரி இழுத்தாள். இராசாவுக்கு மனம் குளிர்ந்து விட்டது. பாட்டிக்கு ஏராளமாகப் பணம் கொடுத்து அனுப்பினார்.

— “சித்தப்பா”

உணர்ச்சி ஒட்டம்

[முன்பு: பார்வதியின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு நான் அவளுடைய வீட்டுக்குப் போனேன். அவள் என்னை ஆவலோடு வரவேற்றாள். அவளுடைய வாழ்க்கை ஒரு 'துன்பக்கேணி' யாகிவிட்டதை அறிந்தேன். அவள் கணவன் குடிசாரன்; ஸ்திரீலோலன். அவள் எல்லாவற்றையும் விபரமாக என்னிடம் சொன்னாள். அவளுடைய வேண்டுகோள்கள் படி, பரிசுத்தமான ஒரு நண்பன் என்ற முறையில் அவளுடைய வீட்டுக்குப் போய்வந்தேன். என் மனைவிக்கு இது தெரியாது. தெரிந்தால்..... அவள் தாங்கமாட்டாள்! ஓ! என்னையே நம்பிய என் ராணிக்காக இனிமேல் பார்வதியின் வீட்டுக்குப் போவதில்லையெனத் தீர்மானித்தேன். ஆனால், ஐயோ, திடீரென்று என் ராணி நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துபோனாள்! என்னால் சகிக்கமுடியவில்லை. ராணிக்குத் தெரியாமல் பார்வதியைச் சந்தித்தது, ராணிக்குத் துரோகம் செய்ததுபோல! இதற்காக தெய்வம் பழிவாங்கிவிட்டது' என்று நினைத்தேன்.]

நான் பாவி! கொடியவன்!

'ஓ என் ராணி! நீ இருக்கும் போது செய்த தீர்மானத்தை, உன் இதழ்களிலே முத்திரை வைத்து உறுதிப்படுத்திய தீர்மானத்தை இன்னமும் நான் தவறவிடமாட்டேன். உனக்காக, உனக்குச் செய்த தவறுக்குப் பிராயச்சித்தமாக இனி என் வாழ்வில் பெண் உறவையே வெறுக்கிறேன்! ராணி, உனக்காக ஏதாவது தியாகம் செய்தால்தான்

என் உள்ளக்கொதிப்பு சிறிது ஆறும் போலிருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அந்தக் கடமையைச் செய்வேன்.'

*

பார்வதியோடு எனக்கிருந்த தொடர்பை அறுத்துக் கொண்டேன். அவளுடைய நினைவைப்பே என் நெஞ்சிலிருந்து அகற்றிவிட்ட முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய உலகத்தில் 'பார்வதி' என்று ஒரு பெண்ணே இல்லாமல் செய்து விட வேண்டுமென்று பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால், அவள் என்னை விடவில்லை. ஆசை ராணியின் பிரிவையும், என்னுடைய

புரதூர்

உறுதிவாய்ந்த தீர்மானத்தையும் அவள் எப்படி அறிவாள்? மூன்றாவது நாள் அவளுடைய கடிதம் ஒன்று வந்தது. கடிதத்தை உடைக்காமற் பார்த்தவுடனேயே எனக்கு அது பார்வதியின் கடிதம் என்பது தெரிந்துவிட்டது. அதை உடைத்துப் பார்க்காமலே

கிழித்தெறிந்துவிடலாமா என்று நினைத்தேன். ஆனால் அப்படிச் செய்யவில்லை. அப்படி என் மனது நிலையில்லாததா? அவளுடைய கடிதத்தைப் பார்ப்பதனால், என் ராணிக்காகச் செய்த தீர்மானத்தைத் தவறவிடுவேனா? கடிதத்தை உடைத்துவாசித்தேன்.

கடிதம்

அன்பார்ந்த நண்பரவர்களுக்கு:

வந்தனம், நான் இதற்கு முன் எழுதிய ஒரு கடிதத்திற்கு தாங்கள் ஏனோ ஒரு பதில்கூட எழுதவில்லை? இந்தத் தூரதூரத்திலும் பிடித்த பெண்ணின் சினேகிதம் கூட தங்களுக்கு வெறுத்துப் போய்விட்டதா? உங்கள் அன்புக் குரியவள் என்ற ஒரே ஒரு காரணத்துக்காகத்தான் நான் உயிர் வாழ்கிறேன் என்பதை மறந்துவிட்டீர்களா?

உங்கள் அன்பையும் இழந்துவிட்டால் நான் உயிர்வாழ வேண்டியதேயில்லை! நேற்றையதினம் இந்த வீட்டில் நடந்த சம்பவத்தை அறிவீர்களானால் நான் சொல்வது எவ்வளவு உண்மை என்பதை அறிவீர்கள்.

நேற்றிரவு பத்துமணியளவில் என் கணவர் வந்தார். வழக்கம்போலில்லை; அவருடன்கூட ஒரு பறங்கிப் பெண்ணும் வந்தாள்! இப்படி நடக்கக்கூடும் என்பது நான் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியதுதான். ஆனாலும் இதைக் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டுப்போனேன். ஆத்திரமும் துக்கமும் நெஞ்சில் குமுறின. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நான் திகைத்து நின்றேன். அவர்கள் இருவரும் என்னைப்பற்றிக் கவனியாமலே ஒரு அறைக்குள்ளே போனார்கள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் என் கணவர் வெளியேவந்து என்னைப் பார்த்து, “கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வா” என்றார். குமுறிக் கொண்டிருந்த என் ஆத்திரம் படரென்றி வெடித்துக் கிளம்பிற்று. கண்களில் நீர் புரண்டது.

“உங்கள் வேசைக்குத் தண்ணீர் தருவது உங்கள் மனைவியா?” என்றேன் “என்ன!” என்று உறுமிக்கொண்டே, அவர் என்னை நோக்கி வந்தார். அவரைப் பார்க்க மகாபயங்கரமாக இருந்தது. நான் பயத்தினால் கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

‘பளீர்!’ என்று, ஒரு அடி என் கன்னத்தில் விழுந்தது. ‘ஆ’ என்று கூச்சலிட்டு, தடுமாறி நான் தரையில் விழுந்தேன். இதற்கிடையில் இந்தக் கலவரம்கேட்டு, அந்தப் பறங்கிப் பெண்ணும் வெளியே வந்து ஏதோ ஆங்கிலத்தில் சொன்னாள்.

உடனே அவர் திரும்பிவிட்டார். அவள் அவருடைய கையைப் பிடித்து ஏதோ சொல்லிக்கொண்டே வெளியே அழைத்துப்போய்விட்டாள்.

இரவு வெகுநேரம் கழித்துத்தான் என் கணவர் மறுபடி வீட்டுக்கு வந்தார்.....

என்னுடைய நிலையைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு ஒன்றும் எழுதவேண்டியதில்லை. ஏனெனில் நீங்களே அவற்றைக் கற்பனைசெய்து உணர்ந்துகொள்வீர்கள். உணர்ச்சியில்லாத ஒரு சாதாரணமான ஒரு பெண்கூட இந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்பாள். நான் ஏன் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறேன்? உங்களுக்கு அது தெரியும்.

உங்கள் அன்புக்காக வாழ்க்கையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இந்த வாழ்வுப் போக்கின் முடிவு என்ன? யாழ்ப்பாணத்துக்கு-என் அருமைப் பெற்றோர்களின் வீட்டுக்குப் போய்விடலாமா, என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அங்கே போய்விட்டால் எனக்கு ஒரு ஆறுதலும் கிடையாது. இங்கே இருந்தால், இத்தனை துன்பங்களுக்கிடையேயும் உங்களை இடையிடையே சந்தித்துப் பேசுவதனால் மன ஆறுதல் பெறுவேனல்லவா?.....

உங்களோடு எல்லாம் விவரமாகப் பேசவேண்டுமென்ற ஆவலோடு இருக்கிறேன். நாளை யதினம் நிச்சயமாக என்னைப் பார்க்கும்படி வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த அபாக்கியவதியின் உள்ளத்துக்கு ஆறுதல் அளியுங்கள். தங்கள் அன்புக்கு எனது அனந்தகோடி வந்தனங்கள்.

—பார்வதி.

கடிதத்தை வாசித்து முடிந்ததும் 'ஆகா, நான் எத்தகைய பெரிய தவறைச் செய்துவிட்டேன்!' என்ற எண்ணம்தான் தோன்றிற்று. கடிதத்தை பார்க்காமலே கிழித்தெறிந்திருந்தால் ஒன்றுமில்லை. என் மனஉறுதிக்கு வீண் பெருமை அளித்து, இப்போது எத்தகைய சங்கடத்தில் மாட்டிக்கொண்டேன்!

இந்தக் கடிதத்தை வாசித்த பின்பு, பார்வதியைப் பார்க்கப் போகாமலிருந்தால் நான் ஒரு மனிதனாவேனா? உணர்ச்சியற்ற ஒரு மிருகத்திலும் கேடுகெட்டவனாகி விடுவேன்! இரும்புகூடத் தான் நெருப்பில் உருகிவிடுகிறது; ஆனால் என் இதயம் அதனிலும் வைரமானதா?...ஆனால்.....

என் தீர்மானம்! இறந்துபோன என் மனைவிக்காகச் செய்த தீர்மானம்; என் ராணிக்கு நான் செய்த தவறுக்குப் பிராயச்சித்தமான தீர்மானம்; அவளுடைய உதடுகளிலே மூத்திரை இட்டுச் செய்த தீர்மானம்! ஐயோ அந்த

உதடுகள் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டது போல என் தீர்மானமும் அழிந்துபோக விடுவேனா? என் ஆசை ராணியை கொன்றுவிட்ட பழியை உறுதிப்படுத்துவேனா?.....ராணி! வா! என் நெஞ்சைத் தளரவிடாதே! உனக்கா துரோகம் செய்வேன்? அதுவும் நீ இறந்துபோன பிறகா?.....ஐயோ, இதை நினைத்தாலும் என்னால் தாங்கமுடியவில்லையே!.....ராணி!.....

பார்வதி!.....

ஐயோ, என்னதர்மசங்கடமான நிலைமை? ஒரு பெண்ணுக்குத் துரோகம் செய்து அவளைப் பிரிந்தேன்; இன்னொரு பெண்ணை உதாசினம் செய்து கொலைபாவத்தையும் தேடிக்கொள்ளப் போகிறேனா?

என்னை ஏன் மரணம் தேடிவரவில்லை? உணர்ச்சி ஓட்டத்தை வென்ற அந்த ஆறுதல்நிலை எனக்கு எப்போது கிடைக்கும்? தற்கொலை செய்து விடலாம்; ஆனால், பலன்? ஒன்றுமில்லை.

உணர்ச்சிப் புயலில் நான் வெகு சீக்கிரமாக அகப்பட்டு விடுகிறேன். என்னை ஏன் ஒரு உணர்ச்சியற்ற மரக்கட்டையாகத் தெய்வம் படைத்திருக்கக் கூடாது?

தெய்வம்! மனிதப் பொம்மைக்கு 'உணர்ச்சி' என்ற சாவி கொடுத்து விளையாடுகிறது தெய்வக் குழந்தை!

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. சிந்தை குழம்புகிறது. பயித்தியம் பிடித்துவிடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்.

என்னால் ஒரு தீர்மானத்துக்கும் வர முடியவில்லை. போவதா, விடுவதா? ஒரு தீர்மானமுமில்லாமலே அன்றைய பொழுது கழிந்துவிட்டது. அடுத்த நாளும் அவ்விதமே கழிந்தது. அடுத்த நாள்தானே தன்னை வந்து பார்க்கும்படி பார்வதி எழுதினாள்? அன்று நான் போகவில்லை. என்னுடைய மனம் கல்லாகி, 'பார்வதியைப் பார்ப்பதில்லை' என்று எண்ணிவிடவில்லை. ஆனால் ஒரு முடிவும் காணாத மனதின் ஊசலாட்டம் 'போகக்கூடாது' என்ற கட்சிக்கு வெற்றியளித்தது விட்டது. என் மனதில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலல்லவா அவளைப் பார்க்கப் போகலாம்? ஒன்றுமில்லாத நிலைமையில் எப்படிப் போக முடியும்?

அப்பனே! அவள் குறிப்பிட்ட நாள் கழிந்துவிட்டது. இனி?..... அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டியதில்லை. சிந்தித்தால் பலனும் கிடையாது. என்னைக் காணாதபடியால் அவள்.....தற்கொலை.....

ஐயோ, அந்தப் பாபம் என் தலையில் விழுந்து விட்டதா?.....

இரவு வெகு நேரம் வரை தூக்கம் வராமல் கஷ்டப்பட்ட பிறகு, ஒரு மாதிரியாக அயர்ந்து விட்டேன். நித்திரையாகி விட்டதனால்தானென்ன? அங்கேயும் 'கனவுலோகம்' இருக்கிறதல்லவா, என்னுடைய உணர்ச்சியை வைத்து விளையாடுவதற்கு? என்னென்னவோ பயங்கரமான கனவுகளெல்லாம் கண்டு உளறியடித்தேன்.

மகா பயங்கரமான பேய்வுடவமாகப் பார்வதி வருகிறாள். அப்பப்பா, கண்கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. அத்தனை பயங்கரம்! 'கிரீச்' சென்று அவள் கத்தி என்னை மேலும் நடுங்க வைக்கிறாள்.

'ஹா! என்னைக் கொன்றுவிட்டு நீ சுகமாக இருக்கிறாயா? ஹும்.....நன்றி கெட்டவனே, என்ன எள்ளத்தில் ஆசை வெறியை மூட்டிவிட்டுக் கூத்துப் பார்த்தாயா, ...ஹா...ஹா...ஹா!'

என்ன பயங்கரமான கிரீப்பு! என் தேகம் 'வெல வெல' வென்று நடுங்கிற்று. சகிக்க முடியாமல் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டேன். ...யாரோ என்னை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டதுபோலிருந்தது. மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். ஆ, யாரது? ராணியா? ராணி, ராணி!..... எனக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது. அவளை என்னுடன் இறுக அணைத்துக் கொண்டேன்.

...பார்வதி போய்விட்டாளா? மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பிப் பார்வதி நின்ற இடத்தைப் பார்த்தேன். அவளைக் காணவில்லை. சமை நீங்கிய மனத்துடன் ராணியைப் பார்த்து 'அவள் எங்கே?' என்றேன்.

'எவள்?'

நான் திடுக்கிட்டேன். ஓ! நான் எவ்வளவு தவறு செய்து விட்டேன்? பார்வதியைப்பற்றி என் ராணிக்கு ஒன்றும் தெரியாதல்லவா? ராணி மீண்டும் கேட்டாள்.

"எவளைக் கேட்டீர்கள்?"

"ஒன்றுமில்லை ராணி,...ஒன்றுமில்லை.....ஏதோ ஞாபகம்..." என்று நான் வழக்கம்போலச் சமாளித்தேன்.

திடீரென்று பின் பக்கத்தில்தயாரோ தேம்பித் தேம்பி அழும் குரல் கேட்டது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தேன்.

பார்வதி!

பேயல்ல; சோகமே உருவெடுத்தாற்போல, தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்தாள். நான் திரும்பிப் பார்த்ததும், "இந்த அபலைக்கு ஒரு ஆதரவு கூட இல்லை. உங்கள்மேல் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தேன்? இப்படி என்னைக் கைவிட்டு விட்டீர்களே? உங்களால்தானே நான் தற்கொலை செய்துகொண்டேன்....." என்று பேசிக் கொண்டே போனார் பார்வதி.

நான் ஒன்றும் பதில் பேசவில்லை. ராணியின் முகத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கவும் தரரியமில்லை. மௌனமாகப் பார்வதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்

தேன். திடீரென்று ராணி என்பக்கத்திலிருந்து எழுந்திருப்பதை அறிந்தேன். திரும்பினேன். அவள் வாசலை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

'ராணி!.....'

அவள் போய்க்கொண்டேயிருந்தாள். 'ஸ்வாமி, நான் இருப்பதனால் உங்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்டம்! பார்வதியும் என்னைப் போல ஒரு பெண்தானே?..... உங்கள் மனமும் அவளிடம் படிந்துவிட்டது. ஸ்வாமி, உங்களுக்காகவாவது நான் போய்விடுகிறேன் இவ்வளவு தியாகம் கூடவா நான் செய்யக்கூடாது?" என்ற ராணியின் குரல் காற்றோடு வந்தது.

"ராணி, நில்! நில்!.....என் தீர்மானம்.....ராணி!....."

திடுக்கிட்டுக் கண்ணை விழித்தேன். என் தேகமெல்லாம் வியர்த்திருந்தது. உதடுகள் 'ராணி ராணி' என்று முணுமுணுத்தன.

எப்படியோ ஒரு வாரம் கழிந்து விட்டது. பார்வதியைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

என்னுடைய கனவு உண்மையாக இருக்குமானால், பார்வதி தற்கொலை செய்துகொண்டு, இப்போதுபேயாக அலையவேண்டும்! ஆனால், இதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. 'பார்வதி உயிரோடு இருக்கிறாள்; என் ஆயுளில் மறுபடியும் அவளைப் பார்ப்பேன்' - என்று என் மனதுக்குள் ஏதோ சொல்லிற்று.

- இதன் பிறகு?

வைராக்கியம்

ஒருவர் ஒரு விஷயத்தில் தீவிரமனோவுறுதியுடன் நிற்கும் போது, அவர் வைராக்கியம் கொண்டுவிட்டதாக நாங்கள் கூறுகிறோம். பொறிபுலன்கள் ஒருமைப்பட்டு, அலையும் மனம் ஸ்திரமடைந்து வருங்கால் வைராக்கியம் பிறக்கிறது. 'செயற்கரிய கருமங்கள்' என்று கருதப்படும் அனேக கருமங்கள், இவ்வித வைராக்கிய நிலையிற் கைகூடுவதைக் காண்கிறோம். இம் மனவுறுதிதான் பெரிய லட்சியங்களைக் கடைப்பிடித்தவர்கட்கு, உறுதுணையாக இருந்தது. அதில்லையேல், இன்று உலகம் அவர்களுையெல்லாம் எண்ணிப்போற்ற வேண்டிய நிலை ஏற்படாது. பரந்த உலக சரித்திரத்தில், வைராக்கியம் கொண்டு தளராது நின்று, புகழ்பெற்ற பல பெருமக்களைப் பார்க்கலாம். அழியாத புகழுடையோராய், உலகத்தாரால் அவ்வித வைராக்கிய புருஷர்கள் போற்றப்பட்டுப் பெரிதும் கொண்டாடப்படுகின்றனர்.

பழைய புராணகாலத்துச் சூரபத்மன், இராவணன் என்ற இரு வீரர்களும், வைராக்கிய நிலைக்குப் பெரிய எடுத்துக்காட்டாகவே இருக்கிறார்கள். "கோலமாமஞ்ளை தன்னில் குலவிய குமரன் தன்னைப் பாலன் என்று இருந்தேன்; பரிசிதை உணர்கிலேன்" என்று ஒருகால் முருகன் சக்திவேல் அருள் செய்பக் கூறிய சூரபத்மன், தன் வைராக்கிய நிலையில் தளர்ந்துவிட்டான் போலக் காட்சியளிக்கிறான். ஆயின், "இறந்திடவரினும் அல்லால் இடுக்கண் ஒன்றறினும், பிறந்திடமொமாம் தன்னை விடுவரோ பெரியர் ஆனோர், சிறந்திடும் இரண்டுநாளைச் செல்வத்தை விரும்பியானும், துறந்திடேன் பிடித்த கோள்கைச் சூரன் என்றொரு பேர்பெற்றேன்" என்று இயுமாப்புடன் கூறும் நிலையில் கடைசிவரை உறுதியாக நிற்கிறான்.

தன் சேனையை இழந்தும், பலமுறை யுத்தத்தில் தோற்றும், வெறுங்கையோடு திரும்பியும், வீரப்புதல்வன் இந்திரசித்துவும் அருமைத் தம்பி கும்பகர்ணனும் மாண்டு மடிந்தும், தன் அழகான லங்கா புரி எரிந்து அழிந்தும், பல இடுக்கண் உற்றும், சீதையை விடவும் இராமனுக்குப் பணியவும் இராவணன் விரும்பினால்லன். "இன்று ளார் நாளை மாள்வார், புகழுக்கும் இறுதியுண்டோ?" என்பது அந்த இலங்கையர் கோனின் மனநிலை. துரியோதனனும் பல கல்தடங்கள் அடைந்து, ஈற்றில் "எண்ணிய எண்ணமெங்கே, இலக்கணக் குமரனெங்கே, கன்னனும் தேருமெங்கே, கரைகொளாச் சேனை எங்கே, மன்னவர் மன்னரெங்கே, மாமணித் துரோணர் எங்கே, என்னுடை தம்பி எங்கே" என்று பிரலாபித்த இடத்தும், வைராக்கிய நிலையை விட்டானில்லை. இவர்கள் வைராக்கியம் ஒருவகை.

இன்றொரு சாரார் நமது சமயப் பெரியோர்கள். இறைவன் மேற்கொண்ட பித்துத் தலைக்கேறித் தம் லட்சியத்தில் மனவுறுதி யுடன் நிற்பதை எங்கள் நாயன்மார்களில் காண்கிறோம். வாளால் மகவரிந்து ஊட்டிய சிறுத்தொண்டன், மாது சொன்ன சூளால் இளமைதூறந்த திருநீலகண்டன், கண்ணிடந்து அப்பவல்ல கண்ணப்பன், சிவபத்தரை இடறிய யானையைத் துண்டாக்கியதோடல் லாது எதிர்த்துவந்த அரசனையும் எறிய மழுவேந்திய எறிபத்தன், தன் சொந்த மனைவியையே சிவனடியார்க்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்த இயற்பகை போன்ற வைராக்கிய சித்தமுடையோர்களைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் எங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். “நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்” என்று சொன்ன மன நிலையும், “ஈனர்கட்கெளியேனல்லனே திருவாலவாயரன் நிற்கவே” என்று கூறிய உள்ளமும், “வழக்கி வீழினும் திருப்பெயர் அல்லால் மற்று நான் அறியேன் மறுமாற்றம்” என்று அருளிய திருவார்த்தைகளும் நாம் உன்னி யோசித்தற்குரியன. மணிவாசகப் பெருந்தகையும்,

“கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிக்கெடினும்
நள்ளேன் நினதடியாரோடல்லால் நரகம்புகினும்
எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப்பெறின் இறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லால் எங்கள் உத்தமனே.”

என்று வைராக்கிய நிலையின் உச்சிமேல் நின்று கூறிய வாசகங்கள், சாதாரண மனநிலையுடன் நோக்கும் என்கட்குப் பெரு வியப்பாகவே தோற்றும்.

தற்காலச் சரித்திரக் கண்கொண்டு பார்க்கும்போதும் வைராக்கிய நிலையால் புகழ்பெற்ற பலரைக் காண்கின்றோம். வேறு ஒரு குற்றமும் செய்யாது, மக்களுக்கு நல்லுபதேசஞ் செய்த குற்றத்துக்காக நஞ்சு கொடுக்கப்பட்டபோது, புன்சிரிப்புடன் வாங்கிப் பருகிய சோக்கிரதீசு, ஒரு வைராக்கிய புருஷன்தான். இளம் மனைவியையும், அருமைக் குழந்தையையும், பஞ்சனையையும், இந்திரபோகங்களை யும், அரச வரிசைகளையும் துறந்து, நடுச்சாமத்தில் கானகஞ்சென்று, சிகையை அரிந்தெறிந்து தியானத்தில் அமர்ந்து ஞானம் பெற்ற இளவல் புத்தர் பிரான் வைராக்கியம், உச்சிமேற் கைகொண்டு வணங்குதற்குரியது. சிலுவையில் மகானை ஏற்றுகிறார்கள்; ஆணி வைத்துத் தேகத்தில் அறைகிறார்கள்; ஐயன் கிறிஸ்து நாதன் என்ன பாடுபட்டிருக்கவேண்டும்? அந்த நிலையில் கொலைக்குத் தீர்ப்புச் செய்தவர்களை, கொலை செய்கிறவர்களை மன்னித்தருளும்படி ஈசனை வேண்டுகிற அந்த உத்தமன் மனநிலை, வைராக்கியத்தின் சிகரத்தில் நின்று நடஞ் செய்வதைக் காண்கின்றோம். இன்னதென அறியாமல் தம்மைக் கொலை செய்பவர்கட்காக, இந்த மகான் இரங்குகின்றார். அது மட்டுமா? அவர்களை மன்னிக்குமாறும் அப்பனை வேண்டு

கிறார் - இவ்வித வைராக்கிய நிலை வருவதற்கு எத்துணை தவம் வேண்டும்? அம்மனநிலை விரும்பி எய்துதற்குரியது.

இன்னும் பல பெரியோர்களின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்தால், அவர்கள் பெருமைக்குக் காரணம், “வைராக்கிய மன நிலை” என்று தான் கூறவேண்டியிருக்கிறது. எவ்வளவு எதிர்ப்புகள் வந்தபோதும், கஷ்டங்கள் அடைந்தபோதும், அவமானங்கள் நேரிட்டு, உயிருக்கு ஆபத்து என்ற நேரத்திலும் லட்சியத்தில் நாட்டத்துடன் நிற்பதற்கு வைராக்கியம் உறுதுணையாகின்றது. அந்த வைராக்கிய நிலையில் நிற்பவர்களுக்கே இறைவன் காட்சியும், அற்புதங்களும் நிகழ்வதாக அறிகிறோம். அரிச்சந்திரன் காலமுதல் தற்காலம்வரை வாழ்ந்த எல்லாப் பெரியோர்கட்கும் பரம கருணாநிதியின் அருமைத் திருக்கரம் உதவிக்கு வருவதற்கிடையில் அவர்களின் ‘வைராக்கியம்’ பல முறை சோதிக்கப்பட்டதையே அறிகிறோம். எந்த ஒரு கருமத்தையும் செய்து முடிப்பதற்கு வைராக்கியம் வேண்டும். உலகில் வெற்றி கரமாக வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு மனவுறுதி வைராக்கியம் அவசியம். அஃதில்லையேல் வாழ்க்கை இல்லை. இவ்வளவு இன்றியமையாத வைராக்கிய மனநிலையை வளர்க்க மனிதன் ஒவ்வொருவனும் முயல வேண்டும். “அறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே உறுதி, அகத்திலே அன்பினோர் வெள்ளம், பொறிகளின்மீது தனியரசாணை, பொழுதெலாம் நினது பேரருளின் நெறியிலே நாட்டம்...” இவையில்கையேல் நாம் இல்லை. எமக்கு இன்பம் இல்லை.

நீங்கள்

அழகாயிருக்கிறீர்களா?

அதை உங்கள் ‘போட்டோ’ விலே தான் பார்க்க முடியும்.

அழகிய சிறந்த ‘போட்டோ’ பிடிப்பதற்கு:

‘பாரத்’ ஸ்டேடியோ

147, சேம்மாதேரு, :: யாழ்ப்பாணம்.

சினிமா ஸ்டைல்களும் எழுதிக் கோடுக்கப்படும்.

Prop: M. SIVASUPRAMANIAM.
(IYATHAMBY)

அம்மான் மகள்

நான் தோட்டத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தேன். ஒரு மோட்டார்வண்டி தோட்டத்தின் மத்தியிலிருந்து வீட்டினெதிரே வந்து நின்றது. முதலாளி வந்திருப்பார் என எண்ணி விரைவாக அங்கே போனேன். ஆனால் முதலாளி வரவில்லை. அவர் மகன் தியாகராசன் வந்திருந்தான். தந்தையைப்போலவே அவனும் மிக நல்லவன்.

வண்டியில் ஒரு பெண்ணும் இருந்தாள். அவள் யாரென்று என்னால் மட்டிட முடியவில்லை. தலைவிரி கோலமாய் அழுது கொண்டிருந்தாள். முகத்தில் நீர்த்திவலை நிரம்பியிருந்தது. கௌரவமான குடும்பத்திற்கு பிறந்தவள் போலவே காணப்பட்டாள். தியாகராசன், வீட்டைத்திறந்து சுத்தம் செய்யும்படி கூறி விட்டுத் தானும் வந்து ஒத்தாசை செய்தான். நாற்காலிகளை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்தான். மெத்தையைத் தட்டிப் போடும்படி என்னிடம் கூறினான். எல்லாம் எனக்குப் புதுமையாயிருந்தது.

வெளியே வந்தபோது அவளுடைய கழுத்தை உற்றுக் கவனித்தேன். ஒரு சங்கிலி மாத்திரம் அணிந்திருந்தாள். ஏன் அழுகிறாள்? என்ன நிகழ்ந்தது? ஒன்று மெனக்குப் புலனாகவில்லை. அவளை வண்டியிலிருந்து இறங்கி

வரும்படி தியாகராசன் தயவாகக் கேட்டான். அவள் வரவில்லை. அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவள் செய்கையிலிருந்து அவன் மீது நிரம்பிய கோபம் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது. அவன் அறையினுள்ளே போனான். நானும் பின்னேபோய், “ஏன் அழுகிறாள்? இனமுறையில் யாரும் இறந்துவிட்டார்களா?” என்று கேட்டதற்கு, “அப்படியொன்று மில்லை; நீ போய் உன் காரியங்களைக் கவனி” என்றான்.

சிறிது நேரத்தின்பின் அவள் தானாகவே மோட்டாரை விட்டுக் கீழே இறங்கிவந்து, மெத்தையிற்குப் புற விழுந்து விம்மி விம்மி அழுதாள். மோட்டாரிலிருந்து இறங்கி, அந்தத் துக்கத்தினிடையேயும் எவ்வளவு ஆழமாக நடந்து சென்றாள்! நான் அவளிடம் போய் “ஏன் அழுகிறீர்கள்” என்று கேட்டேன். நான் அப்படி அவளிடம் கேட்டிருக்கக் கூடாது. அது தவறு என்று பின்புதானுணர்ந்தேன். அவள் எனக்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

தியாகராசன் கடைத்தெருவுக்குப் போய், கோப்பியும் பலகாரமும் வாங்கி வந்தான். சிறிது கோப்பியைக் கிளாசிலே ஊற்றி அவளிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னான். ஆனால் அவள் அதை வாங்கிக் குடிக்கவில்லை.

அவனும் பக்கத்திலே வந்து, “கமலா, இந்தக் கோப்பியை வாங்கிக் குடி” என்று சொன்னான். அவன் மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டான். அவன் பேச்சு இன்னமும் அவளுக்கு நாராசமாகவே இருந்தது. ஒன்று: அவளைப்போலச் சாந்தமும் சாதாரணமும் நிறைந்த பெண்ணையும் நான்கண்டதில்லை! அவனுக்குச் சடச் சடப் பதில் சொல்லியிருக்கலாம்; ஆனால் அவள் கௌரவமாகவே நடந்துகொண்டாள்.

மாலையிலே நான் அறையில் விளக்கேற்றி வைத்தேன். விளக்கொளியில் அவள் சோர்ந்த முகம் நன்கு பிரகாசித்தது. இன்னும் அவள் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். மங்கிய விளக்கொளியில் நீர்த்துளிகள் முத்துப்போல எண்கண்ணுக்குத் தோன்றின.

நான் படுக்கைக்குப் போவதற்குமுன் ஒருமுறை அங்கே போனேன். அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவி வேண்டியிருந்தால் செய்து கொடுத்துவிட்டுப் போவது நல்லதல்லவா? அப்பொழுதும் அவள் அந்த மெத்தையிலே படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். பாவம், கூனிக் குறுகிக்கொண்டு மடங்கியபடி படுத்திருந்தாள். அவன் ஓர் சாய்வு நாற்காலியிற் சாய்ந்தபடி ‘சிகரெட்’ புகைத்துக்கொண்டிருந்தான். சிந்தனை நிறைந்த நேரத்திலே ‘சிகரெட்’ புகை ஏதோ ஆறுதலளிக்கிறதாம். அவனுடைய முகப்பாவத்தில் தவறு செய்தவன்போலக் காணப்படவில்லை. இவளை எப்படி வழிக் குக் கொண்டுவரலாம்

என்று எண்ணியிருப்பான். அவளை அழைத்து அவன் ஏதாவது கூறும்போதெல்லாம் அதிக நாட்பழக்கமுள்ளவன்போல் உரிமையும் அன்பும் கலந்த தொனியிற் பேசினான்.

எனக்குப் பூரண உறக்கமில்லை. உறங்குவதும் கலைவதுமாக இருந்தேன். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் மாடுபோல உறங்க முடியுமா? சாமம் இருக்குமென எண்ணுகிறேன். அவன் பேசுவது கேட்டது.

“கமலா, வருந்தாதே! நான் ஒரு முரடன்தான்; ஆனால் மனச்சாட்சியையும் விற்றுவிடவில்லை. நீ சிறுபருவத்தில் அன்பாக இருந்தாய்; இப்பொழுது தர்ப்போதனையால் உன் மனம் மாறி விட்டது. இப்படிப் பிடிவாதஞ்செய்வாய் என்று நான் எண்ணவில்லை. சரி, விடிந்ததும் உன்னைக் கொண்டுபோய் விட்டு விடுகிறேன். அந்த உத்தியோகப் பிரபுவை மணந்துகொண்டு சிறப்பாக இரு” என்று அவன் சொன்னான்.

விஷயம் இன்னதென்பது இப்பொழுது எனக்குப் புரிந்தவிட்டது. பின் நான் விசாரித்தளவில் என் உத்தேசம் பெரும்பாலும் சரியாகவே இருந்தது. ஒருநாள் அவள் பாடசாலையிலிருந்து விட்டுக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருக்கும்போது, இவன் மோட்டாரிற் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு வந்து விட்டான். அவ்வளவு துணிச்சலுள்ளவனல்ல; சொந்த மைத்துனியை அதுவுஞ் சிறு பருவத்திலிருந்தே அன்பாக இருந்த

ஒருத்தியை அந்நியன் மணந்து கொள்ளப் போவதென்றால் யாருக்குத்தான் ரோசம் வராது?

மறுநாள் விடிந்தது. அவள் படுக்கையிலேயே படுத்துக் கொண்டிருந்தாள்; முகம் வெளிறிப் போயிருந்தது. இப்பொழுது அவள் அழவில்லை. ஏதோ ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தவள்போல் சலனமற்றிருந்தாள். தியாகராசன் அவளைச் சாப்பிடும்படி கேட்டான். அவள் மெனனமாக இருந்தாள். மீண்டுமொருமுறை “கமலா சாப்பிடமாட்டாயா?” என்று விறுவிறுப்பாய்க் கேட்டான். பதில் இல்லை. கொதிக்கும் உள்ளத்துடன் அவன் விரைவாக வெளியேவந்தான். மனத்திடமற்றவன் சிக்கல்களைச் சமாளிக்கும் ஆற்றலற்றவன். மோட்டாரை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வாசலில் விட்டான். இறங்கி வந்து, “கமலா! வா, வண்டியில் ஏறு! உன்னைக் கொண்டுபோய் உன் வீட்டில் விட்டுவிடுகிறேன். எனக்கு இந்தப்பழிவேண்டாம்” என்று சொன்னான். அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“வந்து ஏறவில்லையா?...வா... வந்து ஏறு. என்னைச் சகிக்க முடியாது” என்று கூறி அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

“வேண்டாம்; இனிமேல் அங்கே எதற்கு? நாயுந்தேடாது! இங்கேயே இருந்து அழுதழுது தொலைந்து போகிறேன்” என்று.

தியாகராசன் என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் நாற்காலியிற் போய் உட்கார்ந்தான்.

“வண்டியில் வெயில்படுகிறது” என்று நான் கூறியபின், வந்து வண்டியை உள்ளே விட்டான். மத்தியானமாகிவிட்டது. காலை யிலே வாங்கிவந்த உணவிலே ஏறும்படி மொய்த்துக் கொண்டிருந்தது. எடுத்துக் காசத்திற்கு வீசி விட்டேன்.!

சாயந்தரம் அவன் தோட்டத்திலே உலாவிக்கொண்டிருந்தான். அவன் என்னைக் கூப்பிட்டான்.

“இது யாருடையதோட்டம்?” என்று கேட்டான்.

“இவர்களுடைய தோட்டந்தான்” என்றேன்.

“அப்படியானால் வேறே எங்கேயாவது கூட்டிக் கொண்டு போகும்படி சொல்லு, இங்கே இருப்பது நல்லதல்ல” என்று சொன்னான். அவன் வந்தபின் அவனிடம் சொன்னேன். ஐந்து மைல்களுக்கப்பாலிருந்த இன்னொரு தோட்டத்திற்கு அவனைக் கூட்டிக்கொண்டுபோனான். என்னையும் வரும்படி அவன் அழைத்ததால் நானும் போனேன். அது வேறொரு முதலாளியின் தோட்டம். நாங்கள் அங்கே போன போது நன்றாக இருண்டுவிட்டது. நானும் அந்தத் தோட்டக் காவற் காரனுமாகச் சமையல் செய்தோம். அவன் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் இடையிடையே வந்து எங்களை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

உணவை மேசையீது வைத்து “அம்மா எல்லாம் தயாராகிவிட்டது” என்றேன். தியாகராசன்

னும் கால்முசும் கழுவிக்கொண்டு
விரைவாகவந்து உட்கார்ந்தான்.
அவள் பரிமாறினாள்; அவன்
அருந்தினான். கடைசியில் அவ
ளும் அற்பமாக உண்டாள்.

எனக்கு மிக ஆச்சரியமாக இருந்
தது. நாங்களும் போசனத்தை
முடித்துக்கொண்டுபடுக்கைக்குப்
போனோம்.

தியாகராசன் மறுநாட் காலை
யிலே கடைத் தெருவுக்குப்
போய் சாதாரணமாக குடும்பஸ்
தர்களுக்கு வேண்டிய பொருட்
களை யோசித்து வாங்கிக்கொண்டு
வந்தான். இரண்டு அழகான
சேலைகளும் சட்டைகளும் வாங்
கிக் கொண்டுவந்தான்.

மாலையிலே அவள் குளிக்கப்
போனாள். அவள் கஷ்டப்படு
வாள் என்று அவனும் போனான்.
“நானே இறைத்துக் கொள்ளு
கிறேன்” என்று அவனைத்தடுத்து
விட்டாள் அவள். அவன் வாங்கி
வந்த சேலையைக் கட்டிக்
கொண்டு விரைந்தையிலே அவள்
உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்தச்
சேலை—அவளுக்கு அது மிகவும்
பொருத்தமாக இருந்தது.

“கமலா, உன் அப்பா வருந்து
வார். அங்கேபோய்விடுவோமா?”
என்று தியாகராசன் பரிவோடு
கேட்டான்.

“வேண்டாம்” என்று மறுத்து
விட்டாள் அவள்.

“பாவம்; ‘அந்த’ பாப்பிள்ளை
விட்டார் உன் தந்தையை மிக
வும் வருத்துவார்களே!”

“என்தலை சுற்றுகிறது; அந்
தப்பேச்சை எடுக்கவேண்டாம்”
என்று கமலா சீறிவிழவே, தியா

கராசன் அப்படியே அந்தப்
பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டான்.

அவளுக்கு விவாகம் நிச்சய
மாகி நாளும் குறித்திருந்தார்கள்.
இப்பொழுது அங்கேபோனால்..?

மறுநாள் சாயந்தரம் வேறோர்
மோட்டார் வண்டி அங்கே வந்து
துழைந்தது. இரண்டு பொலிஸ்
சேவகர்களும் சாதாரண உடை
தரித்த வேறோர் மனிதனும்
இறங்கினார்கள். சாதாரண உடை
யில் வந்தவன், தியாகராசனைக்
காட்டி “அதோ அவன் தான்”
என்றான். தியாகராசன் அப்ப
டியே அசையாமல் நின்றான்.
சேவகர்கள் அவனைப் பிடிப்பதற்
காக நெருங்கினார்கள். “நில்லுங்
கள்! எதற்காக?” என்ற கமலா
வின் கம்பீரமான குரல் எல்லோ
ரையும் ஸ்தம்பிக்க வைத்தது.
யாவருக்கும் பெரிய ஆச்சரியம்!

பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கம
லாவைப் பார்த்துச் சொன்னார்:
“உங்களை இவர் பலாத்கார
மாக.....”

“யார் சொன்னது அப்படி?
இவரையன்றி வேறு யாருக்கும்
நான் வாழ்க்கைப்பட விரும்ப
வில்லை. அதனால் நான்தான் இவ
ரிடம் வந்துவிட்டேன்!”

தியாகராசன் தன்னை மறந்
தான். அவன் உள்ளம் ஆனந்தத்
தினால் பொருமி வெடித்து
விடும் போலிருந்தது. ‘அம்மான்
மகள்’ என்ற உறவு-உரிமையும்
சுயமதிப்பு உணர்ச்சியும் நிரம்ப
கம்பீரமாக நின்ற கமலா, அவன்
கண்களுக்கு இப்போது ஒருதனி
அழகுடன் பிரகாசித்தாள்.

மு த ற் து ய ர ம்

மலையேனத் திரண்டு விம்மும்
மற்பயத் திண்டோள் தன்னை
நல்சேயும் எரிதன் நென்றே
நானின்று கண்டேன் தோழீ!

பத்தினி நீதா எனன்று
பசப்பிய வார்த்தை யெல்லாம்
சத்தினை யறுஞ்சக் கட்டும்
சிலந்தியின் தளக ளேட!

‘மனத்திரை யுனக்கே சோந்தம்
மற்றுமிங் குருவ முண்டோ?’
எனச்சோலுஞ் சோற்க ளெல்லாம்
ஏமாற்றும் வித்தை யேட!

பசுவினின் தோலைப் போர்த்த
பலவரீப் புலியே யென்னக்
கசடனின் சேயலைக் கண்டு
கலக்கம் யான் கொண்டே னேட!

மதுவினை யறுஞ்சும் வண்டு
மலர்பல அலைதல் போல
விதியினை யெள்ள வட்டே
வேற்றிடம் நாட்ட மேட!

வாக்கினி லமிர்தம் சோட்டும்;
மறைந்துள விடமுங் கோட்டும்
ஆக்கையோ பலநந் தோட்ட
அழுக்குறை பாண்ட மேட!

சகுந்தலா சொன்னது

பிரசித்திபெற்ற பெண் எழுத்தாளரான 'சகுந்தலா'வைக் காணும் பாக்கியம் எனக்கு ஒரு முறை கிடைத்தது. அவருடைய கதைகளை ஒன்றும் தவறவிடாமல் மிகுந்த ஆவலோடு வாசிப்பேன். நான் மாத்திரமென்ன பதினாயிரக்கணக்கான வாசகர்களல்லவா அவருடைய எழுத்தோவியத்தைப் படித்துப் பரவசமடைகிறார்கள்!

அவரோடு பேசுவதற்குக் கிடைத்த சொற்ப நேரத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, என்னுடைய தீராத ஆசையை அவரிடம் வெளியிட்டேன்:

“உங்களைப்போல ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக வரவேண்டுமென்பது என்னுடைய பேராவல். அதற்கு வழியென்ன?”

இதைக் கேட்டதும் சகுந்தலா தேவி லேசாகச் சிரித்தார். பிறகு என்னைப் பார்த்து, “நீ எந்த வகுப்பில் படிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“எட்டாம் வகுப்பில்”

“இங்கிலீஸ்தானே”

“ஆமாம்”

“நல்ல சந்தர்ப்பம். கவனமாகப் பாடங்களைப் படி; பரீட்சையில் திறமையாக எழுது; ஆனால் எப்படியாவது பரீட்சையில் சித்தியடையாமலிருக்க வேண்டும். அதனால் மனதிலே பெரிய ஏமாற்றம் ஏற்படவேண்டும்!— இதுதான் சிறந்த எழுத்தாளராவதற்கு வழி!” என்று கூறிச் சிரித்தார் சகுந்தலா.

“நீங்கள் சொல்வது.....”

பொ. கதிராயித்தேவி

“என்னுடைய அனுபவம்!”

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சகுந்தலாதேவி கடைசியில் ‘விஷய’த்தைச் சொன்னார்.

அவர் சொன்னது இது:

சகுந்தலா தனது பதினைந்தாவது வயதில் எட்டாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தாள்; பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருப்பாள். சிறிது அகன்ற நெற்றியும் குறு குறுத்த பார்வையும் அறிவில் மற்றவர்களை விட அவள் மேம்பட்டவள் என்பதைக் காட்டின. நெற்றியிலிருந்த சுருக்கங்களும், கண்மீது கவிந்திருந்த கரிய புருவங்களும் அவளது விடா முயற்சியின் அறிகுறிகள். அவள் கல்வியின் அழகைக் கண்ணாரக்கண்டு பருகினாள்; அதிற் காதல் கொண்டாள்.

இரவு பகலாய் உழைத்தாள்; எதற்காக? பரீட்சையின் முடிவில் புகழோடு தோன்றுவதற்காக! இதே லட்சியத்திற்காக ருசியுள்ள உணவை உட்கொள்ளத் தவறினாள். உடலையே அலட்சியமாகப் பாவித்தாள். வயதிற்குரிய விளையாட்டை மறந்தாள். இயற்கை எழிலின் அழகையும் பாராள். இவளை என்னென்று சொல்லுவது? காட்டிலே கடுந்தவம் புரியும் யோகியா? அல்லது விடுதலைக்காகப் போராடும் தேச சேவகியா? ஒன்றுமேயில்லை; அவள் லட்சியமெல்லாம் வரப்போகும் பரீட்சை

தான்! 'பார்த்த வெளியெல்லாம் பகலொளியாய் மின்னும்' காலீப் பொழுதை மறந்தாள்; 'தென்னை மரத்தின் கீளையிடையே போய் வன்னப் பருந்தினுக்கு மாலைபட்டுச் சென்ற' தென்றலை மறந்தாள். 'செவ்வொளி வானில் மறைந்த இளந்தேன் நிலவை' வெறுத்தாள். அவள் கவனம் முழுவதும் பள்ளிப் படிப்பிலே சென்றது.

மணங்கமழ் மலர் பூக்கும் வஸந்தமும் வந்தது; சென்றது. மறுபடி தேன் சொரியும் காலமும் வந்து சென்றது. இவ்வாறு காலசக்கரம் சுழன்றது. காலத்தின் போக்கை அறிந்தாளா சகுந்தலா?

மழை பொழியும் மாரியும், கூதல் நடுக்கும் கூதிரும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. காலக்கடி காரமும் "டக் டக்" என்று மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. பரீட்சை வரும் தினத்தை சகுந்தலா, தனது படிப்பு மேசைமேல் இருக்கும் கலண்டரில் குறித்து வைத்திருந்தாள். தனது நாட்குறிப்புப் புத்தகத்திலும் பதிந்து வைத்திருந்தாள். மார்கழி மாதத்தில் திருவெம்பாவைக்காக சங்கு, சேமக்கலம், மணி, சகிதமாய், பண்டாரம் திருவெம்பாவை பாடிக்கொண்டு வீதிவழியே செல்வான். அபஸ்வரமான அவன் தேவாரம், சகுந்தலாவைப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்கச் செய்யும். மிகுந்த அலுப்புடன் நீட்டி நிமிர்ந்துகொண்டு எழுந்திருப்பாள். பெரிய கொட்டாவி யுடன் கால்முக்கங்கழுவிக் கொண்டு தனது பாடங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்து விடுவாள்.

அவள் படித்தாள், படித்தாள், படித்தாள்..... என்னென்ன வெல்லாமோ படித்தாள்! அமேசோன் நதியின் அகலத்தையும், மிகுறிமிகிப்பியின் நீளத்தையும் எத்தனையோதரம் அளந்தாள்! வடதுருவத்துச் ஜனங்கள் தங்களுடைய விளக்கை எப்படி எரிக்கிறார்கள் என்பதை ஆராய்ந்தாள்; அமெரிக்காவில் எங்கோ ஒரு மூலையிலே கோதுமைப் பயிரை எப்போது அறுவடை செய்கிறார்களென்பதையும் படித்தாள்; இதை விட, Aயும் Bயும் 3½ நாளில் செய்த வேலையை Cயும் Dயும் 5¼ நாளில் செய்வார்கள். Aயும் Cயும்..... இப்படி ஏதோ மண்டையை உடைத்தாள்.

இவ்வாறு சென்றது அவள் படிப்புக்காலம் பரீட்சைக்காக கல்லூரியின் வாயிலில் "சுரீ" என்ற சத்தத்துடன் மோட்டார் வந்து நின்றது. கடவுளை ஒரு முறை சிந்தித்தாள். மறு நிமிஷம் பரீட்சை எடுக்கும் ஸ்தானத்தின் வாயிலைக் கண்டாள். உள்ளே பரீட்சை மண்டபத்துள் சென்று இரண்டோ மூன்றோ பக்கங்களை வரைந்து தள்ளினாள். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் சிறந்த பதில்கள் எழுதினாள். நாலு நாட்கள் சென்றன.

மறுபடி வஸந்தம் வந்தது. மாருதம் தவழ்ந்தது. சகுந்தலா ஒருநாள் தன் கல்லூரி வாசகசாலையில் அடுத்த வகுப்புக்குத் தேவையான ஒரு புத்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் வகுப்பு மாணவி ராஜம் மிகுந்த புரபரப்புடன் பிரசன்னமானாள்.

“என்ன சங்கதி?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள் சகுந்தலா.

ராஜத்தின் பதில் இரண்டே இரண்டு வார்த்தைகள்தான்! “சகுந்தலா.....சகுந்தலா பரீட்சையில் தவறி விட்டாள்!”

சகுந்தலாவுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. தன்னுடைய கால்களை விட்டு பூமியே நழுவி விடுவது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி! உலகம் தன்னைத்தானே சுற்றுகிற தென்பதை அவள் புத்தகத்திலே படித்திருந்தாள். இன்று அதை நேராகப் பார்த்தாள். பிறகு..... என்ன நடந்ததோ!

வீட்டிலே படுக்கையில் கிடந்த சகுந்தலாவுக்கு எத்தனையோ பேர் ‘ஆறுதல் தேறுதல்’ சொன்னார்கள்.

பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள் கூட, “ஏதோ காலப்பிழை சகுந்

தலா உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரி; இந்த வருஷம் போனால், அடுத்த வருஷம் நிச்சயம் தேறி விடுவாள்!” என்றார்கள்.

அடுத்த வருஷமா?.....சகுந்தலாவுக்கு ‘ஞானோதயம்’ வந்து விட்டது! இனி அடுத்த வருஷமுமில்லை; ஒரு வருஷமுமேயில்லை.

யார் யாரோவெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். சகுந்தலா ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டாள். ‘பள்ளிக்கூடத்துப் படியிலே கால் வைக்கமாட்டேன்’ என்று சத்தியம் பண்ணிவிட்டாள்.

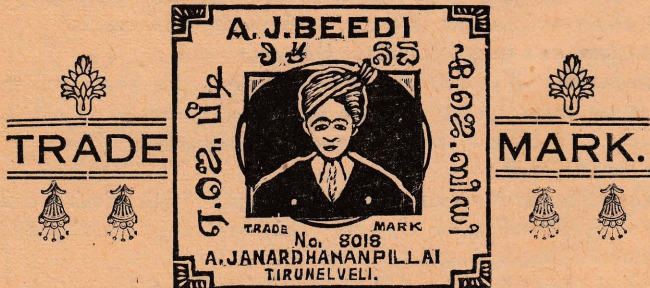
பிறகு.....

பிறகுதான் மல்விகையின் மணத்தையும், மாலைப் பொழுதின் லாவண்யத்தையும் கவனித்தாள். ‘தென்னை மரத்தின் கிளை யிடையே சென்று வன்னப் பருந்

ஏ. ஜே. பீடி!

ஏ. ஜே. பீடி !!

A. J. BEEDIES.

கீர்த்தியும் புகழும் வாய்ந்ததும்
மணத்திலும் குணத்திலும் சிறந்தது
உங்கள் புகைத்தாக்கத்தைத் தணிக்கக்கூடியதுமான
ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து ஆனந்தமுறுங்கள்.
வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை!

Sole Agents: N. SIVAGURU,
137, Wolfendhal St., COLOMBO.

தினுக்கு மாலையிட்டுச் சென்ற' தென்றலை அனுபவித்தாள்.

கம்பராமாயணத்தையும், காண்டேகர் நூல்களையும் படித்தாள். பாரதிபாடலை அனுபவித்தாள். மேல்நாட்டு நல்லறிஞர் இலக்கியங்களை ரசித்தாள். எழுதவேண்டுமென்ற ஆவல் தோன்றிற்று. எழுத ஆரம்பித்தாள். புகழ் அரசி அவளைத் தேடி வந்தாள்!"

ஸ்ரீமதி சகுந்தலா தேவியிடம் நான் விடைபெற்று எழுந்த போது, "இதைக் கேட்டுக் கொண்டுபோ; என்னுடைய கதையை நம்பி அசட்டுத்தனமாய் படிப்பைக் கெடுத்து விடாதே; 'ஹஸ்மெனியா' எத்தனைபாய் அட்சத்தில் இருக்கிறது தெரியுமா?.....பார்த்தாயா, தெரியவில்லையே! கவனமாகப் படி!" என்றார்!

யாழ்ப்பாணம் ஐக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம் ரூபா 1343670. 100 ரூபா விகிதமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டீழறை :

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா விகிதமாக 75 மாசகாலத்திற்கு மாநற் தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேரமும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வரவு :

எச்சரிக்கி சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால் ஒரு விகித வட்டியுடன் தினசரிப் பற்றுவரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேடிமப்பணம் :

கேடிமப்பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னுங் காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 1 விகிதம், 2 விகிதம், 4 விகிதம், 6 விகிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள் :

கொழும்பிலுள்ள "நாஷனல்" வங்கியிலும் "இம்பீரியல்" வங்கியிலும் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க விதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன் :

நகைகள் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி 9 விகிதம் அறவிடப்படும். (ஈடு வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம் பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S. கனகசபை

சிறப்பர்

பெண்ணின் கடமை

இன்றைக்கு ஒரே நாளில் உன் இரண்டு கடிதங்களும் கிடைத்தன. ஆனால் பதில் எழுத அவகாசமில்லை எனக்கு... இன்று போல்பூர் போகவேண்டும். அப்பாவுக்கு நான் எழுதினதைப் படித்துக் காட்டினேன். அவர் இரண்டோர் இடத்தை விஸ்தாரப் படுத்தி எழுதச் சொன்னார். அதை எழுதி முடித்தாக வேண்டும். கொஞ்ச நேரந்தான் இருக்கிறது...என்னைச் சொளக்கியமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நீ அதிகமாகப் பாடுபடாதே! ஆந்தரிக அன்பு இருந்தாலே போதும். வாஸ்தவமாகவே உனக்கும் எனக்கும் எல்லா விஷயத்திலும் ஒற்றுமை இருந்தால் நல்லது தான். ஆனாலும் எல்லாம் நம் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததா? நீ என்னோடு எல்லா விஷயத்திலும், கல்வி ஸம்பந்தமாகக் கூட ஒத்துழைத்தாயானால் எனக்கு ஸந்தோஷமாகத்தான் இருக்கும். நான் தெரிந்துகொள்வதை உனக்கும் சொல்லாம்; ஏதாவது கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தாலும் உன்னோடு சேர்ந்து கற்றுக் கொள்ளலாம்; அப்போது எனக்கு இன்னும் ஸந்தோஷமாகவும் இருக்கும். வாழ்க்கையில் நாம் இருவரும் சேர்ந்து எல்லா விஷயத்திலும் முன்னேற்ற மடைய முயலவேண்டும். எந்த விஷயமாய் இருந்தாலும் சரி, உன்னை விட்டு விட்டு முன்னேற எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆனால் உன்னை வற்புறுத்தவும் எனக்கு மனசு வரவில்லை. அவரவர்களுக்குரிய சொந்த அபிப்பிராயமோ. இஷ்டமோ, அதிகாரமோ அவரவர்களுக்கு உண்டு. என் மனோபீஷ்டத்திற்கு ஏற்றபடி உன் சபாவத்தை மாற்றிக்கொண்டு போகிறது என்னவோ சாத்தியமல்ல. ஆகவே, அதைப்பற்றி இனிமேல் கொஞ்சங்கூடக் கவலைப்படாதே! என்மேல் அன்பு செலுத்தி உன் கடமையைச் செய்து வா; என் வாழ்வு இனிமையுறும். எனக்கு அநாவசியமான தொந்தரவு நேராத படி பார்த்துக் கொண்டாலே போதும்; அதவே பெரிய பாக்கியம் என்று எண்ணுவேன்.

ரவி

[கல்கத்தா, டிஸம்பர், 1900]

பொன் பூச்சு

“சொக்கன்”

நீண்ட காலத்தின் பின் நானும் விசுவநாதனும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொண்டோம். அவனுடைய மாறுதலைக் கண்டு நான் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்துப் போனேன்.

ஒரு சிறு குடிசை. அதனுள் ஒருமேசையும், உடைந்துபோன நாற்காலியும். மேசையின்மேல் அப்போதுதான் வெறுமையாக கப்பட்ட மதுக்கண்ணம் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது. யெளவனத்தின் பொலிவுடன் கம்பீரமாயிருந்த விசுவநாதன்தானா இவன்? தாடி மீசையுடன், ஒட்டியுலர்ந்த முகமுடைய எலும்புக் கூடொன்றல்லவா என்முன் காட்சியளிக்கிறது! ஆச்சரியத்தை மீறித் துக்கந்தான் முதலில் வந்தது. வெறியால் சிவப்பேறிய கண்களுடன், முகத்தில் புன்னகை தவழ அவன் என்னை வரவேற்றான். ஆனால் அந்தச் சிரிப்புக்கூடப் பலாத்காரமாய் வரவழைக்கப்பட்டது தானென்பதை எனக்கு ஊக்கிக் அதிக நேரம் செல்லவில்லை.

“தேவதையை நான் தரிசிக்க விரும்பினேன். அந்தத் தேவதை, பிசாசால் மறைக்கப்படுமென்றான் காத்திருக்கவில்லை” என்றேன். விசுவநாதன் ‘கலகல்’ வென்று சிரித்தான். அவனுடைய சிரிப்பு அசுரச் சிரிப்பாயிருந்தது. ‘துக்கம் அளவு மீறிப்போகும் பொழுது மனிதன் தன்மைகளும் மாறி விடுகின்றன. இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லையே?” என்றான்.

“இருக்கலாம். ஆனால் உனக்கு அப்படியாகத் துக்கம் வரக்காரணம் இல்லையே?”

‘சற்குணன் பெருந்தன்மையுள்ளவன் செல்வந்தன் என்றெல்லாம் ஒரு காலத்தில் நான் புகழப்பட்டேன். எனது அந்தஸ்தென்னும் பலிபீடத்தில் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை பலியாக்கப்பட்டது. எதற்காக? அப்பெண்ணின் நன்மைக்காகவா? இல்லை; எனது கௌரவம் காப்பாற்றப்படுவதற்கு! என் சுயநல வெறியில் மணந்தந்த மலரொன்றைக் கசக்கித் தூர எறிந்தேன். நான் செய்த குற்றத்தை இன்று உணர்கிறேன். அந்த உணர்ச்சி என்னை நிம்மதியற்றவனாகச் செய்கிறது. எனது இருதயத்தில் கொழுந்து விட்டெரியும் துக்காக்கினியை அவிக்கும் அருவி இந்த மதுதான்’ என்று சொல்லிப் புட்டியிலிருந்த மதுவைக் கண்ணத்தில் ஊற்றினான்.

“மதியை மயக்கும் சக்தி மதுவுக்குண்டு; தெளிவாக்கும் சக்தி அதற்கில்லையே” என்றேன்.

“மதி மயங்கியிருப்பதால் எனது சிந்தனைக்கு வேலையற்றுப் போகிறது; நிம்மதியாயிருக்க

கிறேன். ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தரம் சூடிக்கிறேன் என்பது எனக்கே தெரியாது. நான் நிம்மதியற்றிருக்கும் நேரத்தில், நடந்தவைகளைச் சிந்திக்க நேரிடும் சமயத்தில் மது எனக்குப் பிரயோசனமாகிறது” என்று அவன் சொன்னான்.

“உனது துக்கத்தைக் கிளறும் சம்பவத்தை நானும் அறியலாமா?” என்று கேட்டேன்.

“நீ விரும்பினால் சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லத் தொடங்கினான்.

“அவ்வருடம் வைத்திய பரீட்சைக்கு எழுதிவிட்டு, எனது கிராமத்துக்குப் போயிருந்தேன். எனது பெற்றோருக்கு அளவு கடந்த சந்தோஷம். பட்டின வாழ்க்கை எனக்குச் சலித்துப் போயிருந்தது. நாள் முழுதும் பச்சைப் பசிய வயல்களின் வரப்புக்களில் உலாவுவேன். ஆரம்பத்தில் குளத்தில் குளிப்பது எனக்குப் புதுமையாயிருந்தது. நாட் செல்லச் செல்ல ஸ்படிகம் போன்ற அந்த நீரில் குளிப்பதைவிட ஆனந்தம் வேறு ஒன்றும் இல்லையென்று தோற்றியது. காலம் முழுவதும் மோட்டார் சத்தத்தைக் கேட்டுப் புளித்துப் போயிருந்த என் காதுகள், வண்டியில் பூட்டிய மாடுகளின் சலங்கைச் சப்தம் கேட்டு இன்புற்றன. கிராம வாழ்க்கை எனக்கு எவ்வளவோ இன்பமாயிருந்தது.

“ஒரு நாள் எங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு பெண் வந்தாள். இளமை அவளுக்கு மெருகுபூசியிருந்தது. கட்டான தேகம். நெஞ்சுவரை சேலையால் மறைத்திருந்தாள்.

அதற்கு மேல் மறைப்பதற்கு அவளுக்குத் தகுதியில்லை. ஏனென்றால் அவள் தீண்டாச் சாதியைச் சேர்ந்தவள்.

“நெல் குத்துவதும், வயலிலிருந்து புல்லுச் சும்ப்பதுந்தான் அவளுக்குிடப்பட்ட வேலைகள். அவள் வந்த நாள் தொடக்கம் என் மனம் ஒரு நிலையிலில்லை. அவள் அழகொழுகும் முகத்தைப் பார்த்து உமய்மறந்து நிற்பேன். நாட் செல்லச் செல்ல அவளும் கடைக்கணித்தாள். சொல்ல வேண்டுமா? இருவரும் அன்பால் பிணைப்புண்டோம். எத்தனை நாள் அவள் முகம் சிவக்கச் சிவக்க இரக்கமின்றி பின்னும் பின்னும் முத்தமிட்டிருப்பேன்! நிலாமலர்ந்த எத்தனையோ இரவுகளில் எங்கள் வருங்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்திருப்போம். அவையெல்லாம் இன்று கனவுகளாகிவிட்டன” என்று சொல்லி கண்ணத்திலிருந்த மதுவை ஒரு முறை சுவைத்தான். பின்னும் கூறினான்:

“அவள் கர்ப்பவதியானாள். கன்னியாயிருந்த அவள் கர்ப்பவதியானது எவ்வாறு?— என்று வீட்டிலுள்ளவர்கள் முணுமுணுத்தார்கள். நான் மெதுவாய் விஷயத்தை வெளியிட்டேன். அப்பாவுக்கு வந்த கோபத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே! என்னையும் அவளையும் தாறுமாறாகப் பேசினார். அத்துடன் விட்டாரா? அவளை எங்கேயோ தூரத்திலிட்டார்! நான் பெலவீனனாய் விட்டேன். என்னுடைய அந்தஸ்தைக் கருதியபோது அவள் நாடுகடத்தப்பட்டதையிட்டுச் சந்தோஷமுற்ற

றேன். 'கடைசிவரை உன்னைக் கைவிடமாட்டேன்' என்று எந்தச் சந்திரனைப் பார்த்து அவளுக்குச் சத்தியம் பண்ணிக்கொடுக்கேதோ, அதே சந்திரன் தன் பூரணப் பொலிவுடன் என்னை ஏளனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்."

இதைச் சொல்லியதும் சூனிய திருஷ்டியுடன் ஆகாயத்தை ஒருமுறை அவன் பார்த்தான்; மீதியிருந்த மதுவை உட்செலுத்தினான். கதை தொடர்ந்தது.

"இரண்டு வருடங்கட்குப் பின்.....நான் யாழ்ப்பாணம் அரசினர் வைத்தியசாலையில் வைத்தியராக இருந்தேன். ஒரு நாள் நோயாளிகளைப் பார்த்துக் கொண்டுவரும் பொழுது..... திகைப் பூண்டை மிதித்தவன் போலிருந்தது, என் நிலைமை! மயக்கம் வரும்போலிருந்தது. அவன்—என்னால் பாழாக்கப்பட்ட அதே பெண்தான் எலும்பாய்க் கிடந்தான். மதியை மயக்கும் அந்த மலர் மூகம், இன்று காய்ந்து கருகிக் குழி விழுந்திருந்தது. பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. கிட்டப் போனேன், என்னைக் கண்டதும் அவள் மறுபக்கம் திரும்பி விட்டாள். ஏன் பார்க்கிறாள்? தன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக் காலமெல்லாம் உழன்று திரியச் செய்த துரோகியைப் பார்த்துக் கடைசிச் சமயத்தில் பாபமுட்டையைச் சமப்பதா? நான்..... வந்துவிட்டேன்.

"வீடு வந்தேன். எதைக் கண்டாலும் அவள்தான் என்று பயந்தேன். அன்று தொடக்கம் நிம்மதி என்பக்கம் தலைகாட்டவில்லை. மறுநாள் நோயாளரைப் பார்க்கப்போன பொழுது அவள் இருந்த இடம் வெறுமையாயிருந்தது. விசாரித்ததில் அவள் அன்றிரவே இறந்துவிட்டாளென்றும், பிரேதத்தை அப்புறப் படுத்தியயிற்றென்றும் சொன்னார்கள். வைத்தியசாலையே இடிந்து என்மேல் விழுந்தது போலிருந்தது. என்னுடைய பாதகத்தன்மை கூரிய அம்பு போல் என் உள்ளத்தில் தைத்தது. மலருடன் சேர்ந்து மணம் பிறக்கிறது; மலர் காய்ந்து கருகி உதிரும்போது மணமும் அற்று விடுகிறது. ஆனால் வண்டு மலரில் இருப்பது தேன் பெறும் வரையில்தானே?"

வைத்தியப் பதவியை அன்றைக்கே துறந்தேன். இப்படி ஏகாந்தத்தில் வந்துவிட்டேன். உலகம் என்னை மாற்றுயர்ந்த பசும்பொன்னென்று நினைத்தது. ஆனால் 'மின்னுவதெல்லாம் பசும் பொன்னல்ல, பொன் பூச்சிட்ட பித்தனையுந்தான் மின்னுகிறது' என்பதை உணரவில்லை"

போத்தலிலிருந்த மதுவை கண்ணத்தில் பின்னும் ஊற்றினான் விசுவநாதன். நான் மௌனியானேன்.

நான் வெளியே வந்த பொழுது அவன் கண்ணத்திலுள்ள மதுவை மடமடவென்று குடிக்கும் தம் கேட்டது.